

„din lumea lor mîruntă“ (adecă a copiilor și altor ființe nevinovate). Autoarea, d-na Eufrosina Semenescu, pare a fi fost fericit călăuzită, nu numai în alegerea subiectelor, dar mai ales în prezentarea acestor suflete minunate de copii și animale. Se desfașoară, prin fața ochilor noștri uimiți, câteva drame mișcătoare, tănuirite, ca tot atâtea comori prețioase, în aceste existențe care dau pe față marea suferință omenească. E în această înmănunchere de „gingășii“, în care grațiosul, duiosia și dragostea de cei plăpăuzi se împletesc de minune, atîta simțire curată, cîtă nu se găsește în foarte multe dintre cărțile reputate, de și, — trebuie să adaug —, despre această cărticică n'am cetit nicăiri o singură vorbuliță. Se întîmplă și aici același fenomen pe care-l întîlnim în atâtea domenii: notorietatea înlocuiește calitatea. Resultatul: completa descurajare a tinerelor talente. E tocmai cazul cu această biată provincială, care, fiindcă a călătorit și a simțit, încearcă să comunice și altora câteva icoane înduioșătoare de pe pămîntul Italiei: tipuri și caractere, priveliști și fapte, obiceiuri și sentimente, din acelea care ar trebui să ne intereseze.

Iată, de pildă, acel tip de răsbunător meridional, ca și sfășietoarea „Vindecare a Anunțiatei“, care, începînd cu o concisă zugrăvire a orașului Palermo, se încheie astfel: „Procesiunea se formase, punîndu-se în mișcare; iar cînd statuia Madonei, înveșmîntată în albastru și argintiu, trecu prin fața ei, fetița își desprinse degetele din broderia de marmoră ce încunjura coloana pe postamentul căreia o urcase bunică-sa să vadă mai bine.

„Și niînile ei se întinseră implorătoare spre Madona:

„— Madona, vindecă-mă... — se auzi glasul ei, și se prăbuși peste lume.

„Am scos-o afară, pe o ușă laterală, în plânsetele și desnădejdea bătrînei, culcînd-o pe o bancă.

„— Nu plînge, bunică. Madona m'a vindecat. Sînt fericită...“ Și ea, surîzînd, închise ochii pentru totdeauna“.

Și cît de italian și de uman e acest tablou din Catania:

„Aici o zeiță lăsa să-i picure apă din ulciorul de pe umeri, dincolo alta își lua baia în mijlocul unei jerbe ce fășnia de jos, înveșmîntînd-o într'un vîl umed și transparent, sau o Madonă ce plutia de-asupra unui lac cu nuferi“.

Sînt cîteva dovezi care ni atestă că, dacă am stăruit asupra acestei modeste cărtuții, am făcut-o cu toată îndreptățirea. Alături de cele două povestiri de care s'a vorbit mai sus, schițele d-nei Semenescu constituie o aleasă lectură pentru copii, cu atît mai mult, cu cît conținutul ei din chiar viața acestora și cadrul exotic îi dau o anumită particularitate, care place.

Paul I. Papadopol.

CUGETARE.

E mai greu în partidă să trăiești cu cei d'inuntru decît să te lupți cu adversarii.

(Cardinalul de Retz).